

БЪРДА

Бог и България - ЕДИНСТВО В ДВОЙНА ПЛЪТ!
Бог и България на клетва ни зоват!
И тая клетва ний пред кръста да дадем:
За Ней да живеем, за Ней да умрем!

м а й 1991

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ

БЪРБА - изданието на политическите изгнаници - патриоти оцелели комунистическото изтребление, организирани в **БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ**, вече 40 години отстоява както в чужбина, така и в Родината интересите на **ТАЗИ БЪЛГАРИЯ**, която световната бръшвишка агресия затри в продължение на 45 години.

ДНЕС - в предродилните конвулсии на същата **ТАЗИ БЪЛГАРИЯ**, в Родината, ние твърдо защитаваме същите позиции, на които стояхме преди 45 години:

ДА ОБЕДИНИМ ДУХОВНО ВСИЧКИ БЪЛГАРИ, КЪДЕТО И ДА СЕ НАМИРАТ ТЕ.

ДА ВЪЗСТАНОВИМ ДЕМОКРАТИЧНИТЕ ЗАВОЕВАНИЯ, ПОСТИГНАТИ ОЩЕ С ТЪРНОВСКАТА КонSTITУЦИЯ.

ДА НЕ ТРОВИМ ПОВЕЧЕ БЪЛГАРСКАТА ЗЕМЯ.

ДА СЪЗДАДЕМ ЗАКОНОДАТЕЛСТВО, КОЕТО ДА НЕ ПОЗВОЛЯВА ВЕЧЕ НИТО ЕДИН БЪЛГАРИН ДА ГЛАДУВА.

ДА НЕ ДОПУСНЕМ НИКОГА ПОВЕЧЕ НА ТАЗИ БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ БЪЛГАРИН БЪЛГАРИН ДА УБИВА.

ДА ВЪЗКРЕСИМ МЕЧТАТА НА НАЙ-ДОСТОЙНИТЕ СИНОВЕ НА БЪЛГАРИЯ - И ДА Я ПРЕВЪРНЕМ В ДОСТОЙНА ЗА УВАЖЕНИЕ ДЪРЖАВА.

**ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТ**

БЪРБА

БЪРБА

ЗА ЦЪЛА И СВОБОДНА
БЪЛГАРИЯ

Редактира Комитет

Година 40, брой 2

Книжка сто и седма

май 1991

ГЕРГЬОВДЕНСКИ РАЗМИШЛЕНИЯ

На чист Гергъовден, ден на храбростта и доблестта и празник на предадите, няма българин и българка, останали достойни за това гордо име, които да не изживяват на днешния ден с притворен взор свътото наше Гергъовденско тайнство. Тогава чезнат делничните грижи, гасне световна суета, свалят се всъкакви други байраци и цъла България коленичи пред бойните си знамена, символи на национален героизъм и историческо миционерство.

В опиянение от тръпката на националното ни безсмъртие, виждаме през сълзи поредици от български войници, строени на зара, чуваме да отекват безответно имената на падналите и подвиваме колено при заупокойката. Хоралът "Покойници" обятно се стила и гълхне в нощта... На утрото, войската бодра разтръсва с тежка стъпка друмовете, за да се представи на Цар и народ. Някога също така съкънели калдарьмите от конницата на Крума, от войскарите на Симеона... По гърдите на храбреците се сребрят и синеят ордени, по площадите се разлива победоносното "ура", сърдцата съзрепълни, душите причастени, погледът устремен към народни идеали...

Така беше на Гергъовден, това е великото Гергъовденско тайнство. Видения на сантиментален романтизъм?

Вечно вчерашен консерватизъм? Фашистки милитаризъм? За някои мъртво родени "прогресивни" българи съзрети мозъци и души - може би. Ала не и за живата кърма на българската нация!

За нас Гергъовден е не само традиция, върски символ или легенда. Той е извор на жива държавнотворна сила, канон на народна етика, програма и нравствено-политическа задача. На тази програма и задача е обречен да служи **Български Национален Фронт**. Който има българско сърдце да чувствува, ще ни съчувствува - който има честна мисъл да мисли - ще ни разбере. Останалите ще се пробудят и отрезней по-късно.

Но нека се пренесем от виденията в изгнание към действителността в Родината: Националните светини поругани, лъвските знаци заменени с петъчна звезда, "Шуми Марица" заглушина от химни на отечественофронтовските безотечественици... Сили на преизподнята препускат бъсно като апокалиптични конници по тучната, свидна наша родна земя и сеят с кървав бич смърт, сълзи, безчестие и робски неволи - а рицарите на Гергъовденския орден и верните на дълга родолюбци посечени, погребани и хърълени в тъмница. Стотици хиляди и милиони зачернени, овдовеали и оси-

тъли. Цъл народ стиснал зъби, очидаша възмездietо на небето за небивалите национални злочинства. Ето защо на днешния ден, ние, оцелелите в изгнание, чувствувааме повелителен дълг да издигнем гласа на Национална България. Докато други търсят легитимността си

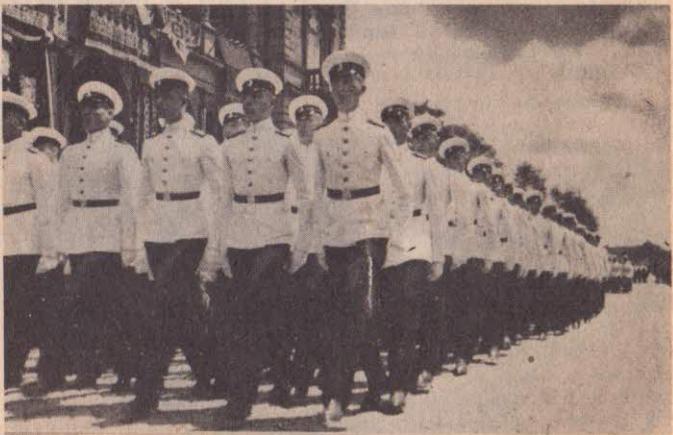
му воля за национална доброочистина. Така сме разбирали, разбираем и днес същността и смисъла на демократията. Докато други спорят и за политически монопол, потриват ръце за власт и раздават индулгенции, ние имаме само една единствена амбиция:

ГЕРГЬОВДЕН ...

ГВАРДЕЙЦИТЕ

НЪКОГА ...

КАДЕТИТЕ

от чужденци, ние поставяме дългото под десницата на нашия светия-победоносец. Докато други изпадат в угодническа демократическа екзальтация и се опитват в недоучени патриотични декламации, ние си оставаме там, където сме били от край: със скровените възделания на народа си и с неподправената

да допринесем с всички сили и жертви за тържеството на българската правда, да укрепим нашите народни добродетели.

Да коленичим пред иконата на народния светия-чудотворец за победата на Национална България.

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ

* * * *

ИЗБОРИТЕ ПРЕЗ 1991 ГОД. В БЪЛГАРИЯ - КРАЯТ НА КОМУНИЗМА!

Д-р Иван Дочев

Почетен Председател на Българския Национален Фронт

Ние познаваме комунизма много добре и от много отдавна. Още в 1930-1931 година, когато комунистите в България, инструктирани и субсидирани от Москва (Третия интернационал, с Главен секретар Георги Димитров) предприеха опит да комунизираят българската младеж, тогава още, ние, ученици в гимназиите и студенти в университетите, нададохме тревога за приближаващата се опасност и излъзохме в първата редица в борбата срещу тая опасност - комунизма. Срещу идеологията на марксизма и комунизма ние противопоставихме идеологията на национализма - любов към Родината: свобода и демокрация. Борбата беше тежка, но ние победихме тогава - комунизма бе сразен! Българската младеж бе спасена! По-късно обаче, събитията през Втората световна война се развиха неблагоприятно за нас, и като резултат на това, в началото на септември 1944 г., съветската Червена армия нахлу в България, окупира страната - от Москва бе наложено в София комунистическо правителство на 9 септември 1944 г.

По демократичен път никога комунистите не можеха да вземат властта в България!

Комунистическото правителство, нѣмайки подкрепа от никоя среда от български народ, за да се задържи на власт, залъгът страната в кръв - жесток терор, лагери, затвори, екзекуции. Десетки и десетки хиляди български граждани станаха жертва. Българският народ бе преобрънат в безправен роб!

Не сме ние, политическите бегълци, които ще кажем на българския народ какво представлява комунизма. Нашият народ го приживѣ с десетилѣтия лице срещу лице - той го изпита на плещите си. Безбройните безизменни масови гробове по цѣлата страна, катастрофалното положение на народното стопанство, опустошението на обработваемата земя и на горите, замързоването на реките и въздуха, съх необоримите основания за отричане на комунизма за винаги като идеология и система на управление.

Българският народ в душата си мрази комунистическите управници и комунизма. Той жадува да се освободи и отърве от тъх. Но... ние знаем, че през време на комунистическия режим в България гражданините, за да могат да пръсъществуват, тръбва да мълчат и търпят, тръбва да участват на манифестиции и викат "да живей", тръбва да изпълняват дадените им заповеди и мнозина да станат дори и членове на Коммунистическата партия, защото нѣмаше да имат заплата, нѣмаше да имат купони за храна, нѣмаше децата им да могат да ходят на училище, нѣмаше да могат да преживеят въобще - щѣха да бъдат тормозени, преследвани, тероризирани и наказвани до смърт. Ние знаем това! Никой от нашите граждани нѣма да бъде преследван или наказан за това тѣхно поведение, тъй като нѣмаше друг изход; обаче ония, които лично сѫ извършили криминални престъпления, които сѫ отговорни за терора и избиванията, те ще има да отговарят и понесат заслуженото!

Ние сме за свобода и демокрация. Всеки може да има и изповѣдва свои идеологични разбирания. Никой за това не може да бъде преследван. За всеки един който иска да се включи в строежа на нова България - "вратата" ще бъде широко отворена, стига той да приобщи честно и искрено усилията си.

Налага се, и сигурно, тая година ще станат нови избори за народни представители. Ние знаем какво се случи при изборите миналата година. Ние знаем за заплахите, които бѣха отправени към българските граждани в малките градове и селата - че ще изгубят пенсийте си, нѣма да получат наряди за храна, могат дори да бъдат изхвърлени от жилищата си - ако не гласуват за комунистите. Ние знаем, че мнозина, съмнявайки се че комунистите могат да бъдат отстранени от властта, под страха и настиска, гласуваха за тъх, макар че ги мразят и не искат комунизъм, но не виждаха изход. Комунистите успѣха на много места да заблудят народа ни и поради тази причина задържаха властта.

Ние знаем положението и никой не може да бъде за това съден или наказван. Но ... нещата сега вече съм променени. Комунистите губят силата си с всеки изминат ден. Те не съм вече в състояние да "върнат колелото" на историята - да възстановят диктатурата и терора, за да се задържат на власт!

Червената "мечка-стръвница", от която до вчера всеки в България се страхуваше, не представлява днес опасност за никого. Нейните "зъби" опадаха и тя не може да "охапе" никого повече.

Ние очакваме, че през предстоящите избори комунистите ще направят всички опити, за да могат да се задържат на власт. Те обаче, не могат да заблудят когото и да било. Тъхният край е неизбежен!

Дошъл е денът когато българският народ тръбва здраво да се "изправи на краката" си, да прояви кураж и сила, и да изкове сам утрешната си съдба, като всеки един участвува в изборите и без страх и колебания гласува против комунистите, за възстановяването на свободата и демократията в Родината ни.

Ние имаме пълна въра в нашия народ!

Изборите през 1991 година в България - краят на комунизма!

БОГ Е С НАС!

* * * *

SIC TRANSIT GLORIA MUNDI ...

от началото на реалната заплаха от комунизма - още в началото на 30-те години на този век, българската национална младеж пое в Родината ни борбата срещу носителите на бръзката зараза - БКП. Световният ураган 1941/1944 ни ги натрапи. Настана това - кое то наивниците не очакваха, страхливите не искаха да върват, на опортунистите наложи да приемат стойката на щраусовата птица -: върху българския народ се изсипа стопански хаос, материална нищета, национален духовно-културен нишилизъм. Превърна се българинът в пария.

За издигане на предупредителен глас срещу това, което след налагането му докара настоящето сковане на страната ни, националните борци бъха наградени с побоища, лагери, затвори и... смърт за хиляди съратници.

ДНЕС ... КОЙ Е БИЛ НА ПРАВ ПЪТ? - Погледни горната картичка!

С ЕДНО ДЪСНО-ЦЕНТРИСТСКО ЕДИНЕНИЕ -
ВЪН КОМУНИСТИТЕ ОТ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ!

* * * *

ОРГАНИЗАЦИОННИ

РЕЗОЛЮЦИЯ

Приета от Изпълнителното Тъло на Световния Централен Управлятел
Съвет на Българския Национален Фронт на заседанието му, състояло се на
9 и 10 март 1991 година в град Чикаго, С.А.Щ.

1. Фактическата власт в България все още се контролира от комунистите, преименувани сега на социалисти. Парламента, правителството, войската, органите на сигурността и стопанския апарат съм в тъхни ръце.

2. Великото Народно Събрание не е в състояние нито да приеме нова конституция, нито да приеме даже и един конструктивен закон, служащ на интересите на народа. То се състои от неквалифицирано мнозинство, което се е изродило в събрание за дребни пазарльци, защото както комунистите, така и парламентарната опозиция третират Б.Н.С. като средство за поделяне на властта.

3. Във България днес само се говори за реформи, но под пагубното въздействие на комунистическата власт, стопанското и социалното положение не се е подобрило, обратно, то се е влошило. Сменят се отделни личности, а системата остава същата.

4. Истинска свобода и демократия все още няма. Така наречената "Димитровска Конституция" не е отменена и законите съм същите, които бъха в сила и преди 9 ноември 1989 г.

5. Новото правителство на г-н Попов обяви мерките и промените, които се следва да се осъществят, но до момента все още нищо съществено не е направено.

6. Големата част от българските общественици днес търсят покровител от Свободния свят като избавител от тежкото положение. Всичко това говори за пълното национално отчаяние, за липса на мородавни лица с водачески способности, за липса на политическа партия с изготвена стратегия за ефикасно действие, които би могла да изведе страната от хаоса.

7. Българският Национален Фронт като отчита вътрешното състояние на страната счита, че С.Д.С. в днешния си състав не изпълни историческата мисия, за която му бе гласувано доверие.

8. Заседанието на Изпълнителното Тъло на СЦУС на Б.Н.Ф. натовари президиума на организацията да изработи предизборна програма, която да предложи на нашите съмишленици в България за предстоящите там избори. Заседанието реши политическата програма да бъде разработена въз основа на Вашингтонската декларация на БНФ, приета на конгреса на организацията на 30 март 1963 г.

9. Б.Н.Ф. счита, че в предстоящите избори следва да се подкрепи само едно "Единение" на политически партии с платформа най-близка до тая на Б.Н.Ф. За постигане на това се определя срок в зависимост от времето необходимо за предизборната кампания. Ако не се стигне до едно такова единение, Б.Н.Ф. ще действува след този срок както счита за необходимо.

10. Б.Н.Ф. ще остане и за в бъдеще независима национална организация в чужбина с дейност целенасочена да защитава, по всъкакъв начин, националните интереси на българския народ.

11. Във връзка с предстоящите избори, Изпълнителното Тъло на Б.Н.Ф. опълномощава президиума на организацията да провежда в бъдеще всички негови решения и му дава право да използва финансовите средства на организацията за тази цел.

12. Б.Н.Ф. счита че на всички български емигранти, в предстоящите избори, тръбва да се даде право и се създадат условия да участват в изборите и гласуват, като в всъко населено място с над 100 души емигранти, се създадат бира за гласуване.

13. Изпълнителното Тъло на Б.Н.Ф. препоръчва колкото може повече членове на организацията да отидат в България и подпомогнат нашите съмишленици в предстоящата изборна борба.

14. Изпълнителното Тъло на Б.Н.Ф. потвърждава още веднаж уставното становище на организацията за възстановяване на Търновската Конституция.

ПОЛИТИЧЕСКА ПРОГРАМА

В изпълнение на приетата РЕЗОЛЮЦИЯ на заседанието на Изпълнителното Тъло на С.Ц.У.С. на Българския Национален Фронт, състояло се на 9 и 10 март 1991 г., беше приготвена и предложена за одобрение "ПОЛИТИЧЕСКА ПРОГРАМА", която да се препоръча на нашите съмишленици в България във връзка с предстоящите избори там, както и "ПОЛИТИЧЕСКИ ЗАДАЧИ", които Б.Н.Ф. си поставя за цел да осъществи

Ето единодушно приетата "ПОЛИТИЧЕСКА ПРОГРАМА":

Обяснителна забележка: Ние ще назоваваме единната опозиция в България на нашите съмишленици от разните партии и съюзи временно с името "Обединена Анти-Комунистическа Опозиция" и в текста на програмата ще бъде отбележано ОАКО, докато те в България изберат своето ново име.

1. ОАКО се бори за пълното отстраняване на комунистическата (социалистическа) партия от властта, отменяване окончателно на тоталитарната система на управление и премахване на последиците от нейното съществуване.

2. Това е единствената партия и идеология, с която ОАКО се намира в положение на безкомпромисна борба. След 45 години на жесток терор, корупция и некадърно управление, довели България до най-голъмата икономическа и социална катастрофа в нейната история, БКП (БСП) е окончателно компрометирана и е загубила всъкаква възможност да се надъва даже на търпимост от страна на българския народ.

3. ОАКО също така е противник на всъкакви други идеологии, доктрини и схващания, които имат расистки характер, или които проповядват умраза на национално-етническа, религиозна, социална или класова основа. Ние уважаваме и зачитаме идеи и схващания, които се различават от нашите, но сме против тоталитарната насилиствена система на управление.

4. ОАКО ратуват за демократическа правова държава. Ние сме за осъществяване на принципите за изборност, мандатност и сменяемост на ръководните длъжности на държавата и правителството. ОАКО е за политически плурализъм и демократичност в ръководенето на управлението на обществото.

5. ОАКО приема безрезервно и ще защитава твърдо спазването на Хелзинкската декларация на правата на човека. Свободата и пълното зачитане на личността, неприкосновеността на жилището и частната собственост, равноправен достъп до общественото съсредиране на селското стопанство, индустрията и търговията, равенство

пред законите на всички българи без уговорки, независимо от произход, вероизповедание и обществено положение – същността на свободата на словото, печата, вероизповеданието и политическите убеждения.

6. ОАКО не признава комунистическото законодателство, нито приема за валидни разпоредбите от 9 септ. 1944 г. до наши дни. Новото управление на България би тръбвало, формално погледнато, да започне да действува съобразно законите и разпоредбите, които бъха в сила пред насилиственото зараждане на властта от комунистите.

7. ОАКО е за възстановяването на Търновската Конституция като първа стъпка за свободно и демократично развитие на утрешина България. За нас Търновската Конституция е все още в сила, поради което първите свободни избори ще тръбва да се произведат съобразно нейните изисквания. Ето защо считаме, че новата политическа сила ще има приемствено-законен, а не революционен характер. Изменението и допълнението на конституцията ще става само по установения законен ред. По същия начин ще се процедира когато тръбва да се реши каква форма на държавно управление да се възприеме.

8. ОАКО е изцѣло и безрезервно на становището, че частната собственост и инициатива в стопанството същността на предпоставки за свободно, ефикасно и хармонично функциониране и развитие на селското стопанство, индустрията и търговията, и ще направи всичко възможно щото нейните принципи да бъдат внедрени в нашата нова държава. Свободната конкуренция и свободния пазар ще бъдат главният регулатор на българското стопанство, за да може то да се издигне до равнище,

позволяващо на България да бъде достоен член на Европейската Общност.

9. ОАКО е за съхранение на българския национален дух и българските национални идеали. Ние се противопоставяме на всъкакво пораженство, унижение и примиренчество свързани с националното ни единство. Ние не можем и нъма никога да се отречем, нито от земите, които са български, нито от населението, което е било и продължава да бъде българско. Тръбва да заявим, обаче, че ОАКО е против войната и насилието като средство за осъществяване на националните идеали. Историята, а също разумът и трезвостта показват ясно, че дипломатичността, споразуменията, взаимните отстъпки, разбирателство и сътрудничество с нашите съседи също предполагат пред несигурността на военните авантюри. Изчезването на комунизма от Балканския полуостров безспорно ще повлияе за откриване на нови и значително по-интересни възможности в това отношение. Външната политика на ОАКО ще бъде свързана с подобряване и поддръжане на добри дипломатически, културни и

стопански връзки с всички демократични страни в света.

10. ОАКО се придържа към становището, че в нова България следва да се поддържа минималното необходимо количество и техническо равнище на въоръжените сили, до колкото е необходимо за гарантиране на националната сигурност. Ние считаме, че войската тръбва да бъде аполитична и българското войнство и офицерство да бъдат възпитавани да служат единствено на народ и Родина.

11. ОАКО ще се бори за утвърждаване и издигане ролята на Българската Православна Църква, която в условията на комунистическото управление беше по-тъпкана, обругана и унищожена. Българската Православна Църква и нейното многовековно съществуване е национален, народен и исторически факт, с който всъка политическа организация тръбва да се съобрази. ОАКО счита, че обществената роля на Българската Православна Църква в нова България ще бъде отново на почит и уважение, така, както е била преди 9 септ. 1944 г.

* * *

КОНФЕРЕНЦИЯ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ

На 8 и 9 март т.г. се състоя в Чикаго, САЩ, извънредно заседание на Изпълнителното Тъло на Световния Централен Управителен Съвет на Б.Н.Ф. Решението за свикване на управителното тъло се взе пред вид на критичното положение в България и налагашите се във връзка с това нови избори за Народно Събрание.

Направени бъха доклади за дейността на органите на Б.Н.Ф. от миналия конгрес до март т.г., както и за финансовото му състояние.

Разгледа се и прецени с най-голъмата сериозност положението в България. Съ задоволство се посрещнаха усилията за консолидиране на дългосрочната опозиция в и вън от СДС, и задачите на Б.Н.Ф. при това положение там.

Приета бе резолюция и изработена програма за предизборна борба (виж текстовете отделно). Подчертана

се необходимостта от проникване в съзнанието на дейците на десните групировки да изоставят пътя на партийната котийност. Стана също така ясно, че българската емиграция в чужбина може и тръбва да постави на разположение необходимата материална помощ, както и технически и политически процесуални познания, които тя притежава, на едно дълго единение.

За уякяване на финансовите фондове се реши провеждането на интензивна кампания за събиране на средства.

Подчертана също необходимостта от редовна връзка с наши съмишленици в Родина, както и нуждата от посещения на наши активисти при тях.

Конференцията приключи съ скромен прием и другарска среща в една от залите на хотела.

* * * *

ЩО Е НАЦИОНАЛИЗЪМ?
Енчо Матеев

Във връзка с тъй наречения "национален въпрос" ние станахме свидетели на една заплашителна словесна лавина, което тръгна от улицата, премина през радиото, за да заседне в телевизията. Една позабравена и дълго поставяна под марксически обстрел дума - национализъм - изведнак бе пусната в твърде безконтролен оборот. На нея бѣха приписани едва ли не магическо-демонични качества - признак на не висока историческа и политическа култура.

И така, нека се опитаме да хвърлим светлина върху това обругано от нѣкои понятие. Несъмнено то е производно на понятието нация. Исторически и политически то е неразделно с него. Не е необходимо да подлагаме на анализ социологичната категория нация. Това е сторено от много автори и в много дебели томове. Важното е, от една страна, че нѣкаква форма на общност е просто емпирично установен и установим факт и, от друга страна, че нейното съществуване е не само настояще, но и в обзоримото бъдеще ще продължава да бъде такъв факт. Поне до ден-днешен всички пророчества на интернационализма за неговото отмирание се стопиха под падащите лъчи на действителността. Националната реалност се оказа по-силна и по-действена от всяка международна реалност. И ако това е така, то и първото заключение е: щом нацията е и ще продължава да бъде, то и национализът като нейна психологическа и идеяна надстройка ще продължава да бъде. Обратното е илюзия.

Но какво всъщност представлява национализъмът? Просто казано: национализъмът е тази тенденция в политическото поведение, която, придавайки най-висока стойност на нацията като най-ценно материално и духовно притежание предписва на нейните членове върховното задължение да бранят нейното съществуване и независимост. В нѣкои случаи национализът стига до формулирането на претенции за превъзходство. Съществуването на този последен елемент често съществува национализма и който в определен смисъл е обратната

страна на медала, не бива да бъде премълчавано. Той подлежи на нарочен анализ. Ще отбележа само това, че той започва като своеобразна психологияческа компенсация на чувството за малоценность, което дадено етнонародно съзнание изпитва от упражнявания психологически, политически и физически написк върху себе си. Подтиснатият компенсира своята физическа слабост с изработването на едно съзнание, чиято формула е: ако аз ти отстъпвам във власт и сила, в замяна те превъзхождам с интелектуалните си и морални добродетели. Този основен психологически заряд се развива във времето, превъртайки се в поведение и политическо действие. Схванат в подобен смисъл, национализът е форма на организация на националното самочувствие и в този си вид, макар и доведен до своята противоположност, той в една или друга степен е свойствен дори и днес на немалко национални общества независимо от тѣхната демократичност и либералност. Но така или иначе претенцията за превъзходство не съзлогическа последица единствено на национализма. Те се явяват като продукт и на неговата коренна противоположност - интернационализма. Например, нѣкои фактически структури в националните взаимоотношения в СССР.

И така, в своята същина национализът е поставянето на националните интереси над всички останали интереси. Той допуска тяхното ограничаване само като самоограничение, защото гледа на тѣх като на самопроизводни, т.е. суверенни.

Тук възникват редица въпроси. Първият е: национализът не посяга ли на нѣкои други права? Да, посъгла. Конфликтите тук не само съзъвъзможни, но те като че ли съз едини от правилата на историческия процес. И това съз едини от най-трагичните конфликти - конфликтите не между положителните и отрицателни ценности, но конфликтите между положителните ценности, не между правата и безправието, между истината и лъжата, между доброто и злото, а между едно

право и друго право, например между свободата и равенството, или в случая между националното право и нѣкое друго човешко или международно право. За изникналите и изникващи подобни конфликти историята не е декретирала законен съд. Те се решават не от теорията и философията, а от властуващите в него борба и диалектика. Тази констатация може да не ни харесва, но тя отразява фактите. Един пример: неотдавна станахме свидетели как президентът на една от най-свободолюбивите и демократични републики в нашия свят Джордж Буш изпрати американски младежи да се бият и жертвуват в Панама, за да свали нейното правителство. Защо? Дали само за да защити своите граждани, или да накаже един трафикант на наркотици. Нека не се правим на наивници. Буш стори това, което между другото струва нѣколко милиарда долара на американските данъкоплатци, защото тръбаше да отстрани надвисналата опасност над един жизнен национален интерес на САЩ - Панамски канал. Беше ли прав Джордж Буш от морална и международна гледна точка? Не, не беше прав. Но от гледна точка на интересите на своята нация той беше прав. Като какъв действуваше Буш - като националист, или като интернационалист? И за да обобщим този проблем, ще ми се да цитирам думите на Дьо Гол, когото никой не можа да обвини в тоталитаризъм и реакционерство: "Смѣтам, че свободата тръбва да бъде защитавана на всѣка цена, освен, когато тази цена е по-висока от националната реалност, върху която тя се основава. Волтер, каквото и да мисли, е повече съврзан с Франция, отколкото с Разума. Интелектуалците съзпричастни съмнения към намеренията, а ние, (т.е. политиците) - към резултатите."

Вторият въпрос: Кой определя и как се определят рамките на националния интерес? Тук магическа формула нѣма. Съществуват само нѣкои опорни точки и ориентири. И те съз: защита на единния национален и държавен суверенитет срещу всички опити той да бъде окастрен, подминаван или подменян; приоритетно положение на националния език; преимуществено запазване на религиозно-верски и културно-битови характеристики на националната история и т.н. Национализът означава не да подтискаш чуждите на-

родности, а единствено да изнася на преден план демографските, социално-икономическите и културните интереси на собствения си народ. Всички граждани на една държава съз равноправни, но в процеса на спонтанното иерархиране на ценностите в обществото националните ценостни системи тръбва да получават фактически предимства.

Кой е механизъмът, чрез който се защитават тези елементи? Най-общо казано това е националният консенсус, постигнат не чрез теоретически проповеди, а чрез системно национално възпитание, чрез създаване на истински национални рефлекси, които - открыто тръбва да кажем - у нас упорито през последните десетилетия съз подтискиани до степен нацията ни да изпадне в истински национален колапс, да се превърне едва ли не в "бактерий на микрофауна". И ако тръбва да открием съществата формула на психологическия механизъм, чрез който тръбва да бъде изграден националният консенсус, да се превърне едва ли не в "бактерий на микрофауна".

Ето как аз виждам същината на национализма. И всички тези, които искаят да му предадат "бесовски", реакционни и антидемократични качества, не дават признания нито на реализъм, нито на политическа грамотност. Напоследък авторитетни чужди радиостанции, например Би-Би-Си и Дойче Веле, като echo от български гласове се опитаха да внушат, че нѣкои прояви у нас съз дело на националистите в смисъл едва ли не на фашистите, на номенклатурците и пр. Не е разумно, нито поетично, хора, особено когато те съз българи, от уютните си кабинети в Лондон и Къръл да прикачат подобни епитети (не става дума за защита на принципно-идейни становища) на десетки хиляди българи, които преживяват безпокойство, страх и национален смут и то не без основание.

В правото си сме да попитаме: като каква действуваше уважаваната от цѣл свят Маргарет Тачер, когато преди нѣколко години изпрати английския флот за да защитава Фалкландските острови?

Като какъв действуващ канцлерът Кол, когато издигна своя план от десет точки, който в последна сметка целеше обединението на Германия? Фашисти и номенклатурчици ли съдят на капитализма и империализма, или английски и германски националисти? Не е честно да жонглираме с понятията и епитетите. И Тачер, и Кол съдят уважение, не само защото бранят ценнос-

тите на демокрацията и хуманизма, но и ценностите на своите нации.

Има нещо срамно в това на българска земя българи да обвиняват българи в национализъм. Ако тръбва да се обвиняваме, да се обвиняваме в нещо друго, но не в национализъм. Ако нѣкои българи наричат други българи националисти, тогава тръбва да се попитаме - те какви сѫ?

* * *

ОТ ВЕШТО ПЕРО - откровения

СЪДИЛИ МАКЕДОНСКИТЕ СЛАВЯНИ БЪЛГАРИ? Цитираме малко по-долу двама английски министър-председатели по време на двете световни войни във връзка със българските национални интереси в Македония.

Първият цитат е извлечен из книгата на сър Уинстън Чърчил, премиер на кабинета на Негово Величество през Втората световна война, министър на военния флот през Първата световна война - "Световна Криза 1911-1918".

Вторият цитат е из мемуарите на Лайд Джордж, пръв министър през време на Първата световна война.

"... ако е необходимо, Сърбия тръбва да бъде заставена да предаде безспорната зона² в Македония на България, на която тя принадлежи по раса, история, договор и докато ѝ бе отнета през втората Балканска война и по победа. Ако съюзниците ѝ ще състоят да осигурят на България незабавното вършане на безспорната зона в Македония и пристанището Кавала, изглежда много вероятно, че българите ще съдят да бъдат придумани, през месец юли 1915 година, да ни дойдат на помощ и да се тръгне към Одрин" ...

"По мнението на много авторитетни познавачи, най-трагичен пример за подтикане на малцинствата е нарушение на договора от 1919 год. е този на 600,000 македонци (през 1919 г. - бел. на ред.), живущи понастоящем в границите на Югославия. От тази общност грамадното мнозинство съдят на българско потекло и език, с други думи - българомакедонци. Точно по силата на този

² По договора за Балканския Съюз между България и Сърбия от 29 февр. 1912 г.

Нужен ли е коментар?

Велико-българизъм - или Велико-сръбски ШОВИНИЗЪМ?

* * * *

ЛЪТОПИС

ГРОБОВЕ, РЕЛИКВИ И ... НЕНАВИСТ КРАТЪК ОБЗОР

ПРЕДГОВОР

През всички векове на Предисторическата епоха и ранното Средновековие, българите по традиция съдят изразявали почит спътно заслугите и величието на своя племенен, а също и национален водач и глава, като след кончината им съдят гробили със страхопочитание и подчертан израз на уважение.

Едва ли нѣкой официално е задавал въпроса - "Зашо и до днес липса отбелъзан дори един единствен гроб в България, където съдят съхранени мощите на нѣкой славен български хан?"

Обяснения и тълкувания не намирате да съдят вършени от никой наш историк. В миналото звани и незвани истории се стараха всъщески да извият имената на хановете и величията им, данни за които в голем дълът изсмуква от гръцко - византийската летопис. С това обаче, не успяха да повишат нито на йота националната ни гордост и възстановяване на славното минало на българщината. Неповторим пример съставлява рано прозряната необходимост от "написване" на история на българите, каквато изготви Хилендарския монах Паисий.

В тази своеобразна история Паисий лаконично е извършил по свой начин идеологизирани интерпретации на редица теологични писмена, накланяйки се поради епохата осезателно към ... славянски произход на българите!

Отношението на руските "брата" към историята ни

НАЙ-РАНО отбелъзана антибългарщина датира от времето на Византийската империя, която ако и в известни етапи да дължи продължение на живота си на българите, с всички възможни средства се е стремила да подценява и изкоренява всичко българско, а с пропагандата през XV век прехвърли тази тенденция и върху руските владетели, претваряйки по-късно Москва в "Нов Рим"**.

За нашите истории въпросът свързан с отношението на българските отци спрямо славяните от VI и VII векове нататък е търде парлив, за да бъде изясняван академично в пълни детайли. Зер, как биха реагирали русите, "нашите братя славяни"(!), след като чрез предизвикания от тях 1877 г. вое-

* Съгласно Д. Чижевски - "Storia dello spirito russo", Sansoni, Italia 1965. вж. стр. 118-119. Втори Рим съставлява Константинопол (Цариград), а Москва - обявен от гръцките владетели за "Трети Рим".

нен конфликт с Турция, България бе освободена от близо петвековно владичество? Излизайки от турско робство, нашата история и историческа наука попаднаха фактически под крилото и тенденцията на руската академична историография. И ако и русофилството в България по много причини не бе популярно, политическите условия наложиха държавните интереси за години да бъдат преплетени с тези на Русия. И ето как "братството" между руси и българи се затвърди!

НЕНАВИСТТА, казват мъдрите, е рожба на завист, злоба, егоизъм и омраза, една поява у ония, чийто неустой и несигурност, както и чувство за изгубване на евтино благоденствие постепенно назират. Тя ако не премине в наследство, сигурно търси близнак, който ще продължава в традиционна форма да демонстрира.

Неизличима и неизчислима бе по размери прикритата ненавист на екс-имперските служители на Константинопол и негови доущици на Киевските и Московските владии.

Така чак до нови дни, чрез съвршено лицемерие и демагогия прикриват се зад тъй наречената "Освободителна война" 1877-78 г., в тъжно сътрудничество с разноцветни църковници, руските академии свидетелстват окончателно всъка следа, подсказваща величавото минало и произход на българите.

За съжаление, още по време на турското робство не малко на брой българи стипендианти се възпитаваха в Русия в подобна тенденция, чийто възпитаници после от амбоните на високи български институти, чрез фалшиви литературни залъгални и исторически измисълътни върху българското историческо минало, прокараха разяща бацил всред подрастващите поколения, налагайки изучаването им чрез задължителните школски програми.

Обезверен от чужди на българският народ внушия и наложени исторически версии, проституиращи се на науката историци, допринесоха с всъка нова генерация народът все-повече да се отдалечава от своя индентитет, за да достигне до невероятното положение на робска покорност и безличие. Може би само нѣкакво чудо може да го излекува, за да въстанови веднъж и за винаги честолюбивите си чувства на национална гордост и привързаност към българщината.

РУСКИЯТ двор още от времето на Иван IV Грозни (1530-1584), Петър I Велики (1673-1725) и Екатерина II назована Велика (1729-1796), водеше тихомълком и лицемерно прикрита антибългарска политика, коят българските политици по познати причини и главно просмухани от съмртен страх, не смяха да я изявят на видело официално.

Иван Грозни самолично се обявява за "...цар на всички руси и българи"(!) нѣмащ нищо общо с българите при Дунава. Петър I остави завещание за всички наследници на руския престол, че Русия трябва да владее Балканите и Босфора, а Екатерина II, нареди с декрет да се променят редица български имена на географски обекти и райони, за да не се напомнят и освежават спомени, че руската държава е сътворена от

българите.

Присвоявани съж и неспретно тенденциозно тълкувани хиляди ценности извлечени от Курганите* по Централна Азия и такива, намиращи се по Евро-Азиатския преходен пояс, принадлежащи към българската култура, пренасяни по време на придвижването към Европа.

Русите грабиха наши ценности тихомълком и по време на турското робство, а и до скоро (1945) основа малко, което бе останало в България по манастири и музеи.

БЕЛИ необходимо да изминат скоро осем десетилетия в мълчание на руските и съветските археолози за открития през 1912-та год. гроб на хан Ю-Кубрат безспорно от голямо значение за историческото ни минало. Нѣкои исторически среди в България, непростимо пресилено и по инструкция, търсеха аргументи за да избледнеет чрез пресата един блестящ факт-че българската държава съществува не само от 1300 години насам. Този гроб доказва още, че нашият народ, изминал хиляди километри, надживявайки безчетни препятствия, с победи над коварни врагове е опазил всички свои традиционно развити изкуства, култура и своята древна Хуно-българска писменост**.

Русите имаха сериозни мотиви за да крият гроба на хан-Ю Кубрат. Това съвто за българите място, разкрито в с. Малая Перещепина - Полтавска област, е символ на несломлива мощ и владение на тези райони, когато никаква "Рус" още не е съществувала. Точно тук се налага да цитираме станалия исторически израз, че българите и българското*** е..."толкова, колкото е броен пѣськъ в морето..."

* Гробници с форма на могили.

** Преди около XIV столетия ханският съвет на Велика България е взел решение да въведе своя писменост по подобие на арменската (от 450 г.). Така позованите от Армения Кардост и Макарий (византийски църковници) съществуващи с тази задача в годините 515-522, като съставят азбука именованна Хуно-Оногурска с фонетика, т.е. на българите.

Вж. писмото на хазарския хан Йосиф до испанец Хасдай Ибн Шариф, VII в.

СВЕДЕНИЯ за откритият случайно при игра на две деца*, по един или друг начин, достигат до ушите на Имперската археологическа комисия в Петербург**, от където граф Бобински е изпратил на това място археолога Н. Макаренко. Последният, заедно с уредника на Земския музей в Полтава, Иван Зарецки, съществуващи в съндици 800 броя предмети, които днес съществуващи в Ермитажа.

За тъх нито помен, че съществуващи от гроба на българския хан - държавният глава на Велика България. "Съкровището" на хан-Ю Кубрат се е състояло от 25 кг. златни и 50 кг. сребърни предмети. Тълото на покойния хан което не съществуващи да запазят (поне костите му), е било положено в ковчег, богато орнаментиран и обкован с 250 бр. златни плочки.

Българската историческа наука е много задължена на германския историк проф. И. Вернер, от Баварската Академия на Науките. Той е извършил педантично анализи на ценни предмети и установил монограмните надписи гравирани върху двата златни пръстена, доказващи че принадлежат на хан-Ю Кубрат (Кобратос), титулован от византийците с почетен сан Патриций, уважен и официално признат за велик владетел и глава на България***.

Днес на мястото където е бил гробът има само грубо циментирана плоча с забит кол и невзрачен надпис (цит.):

"Место на малоперемещинската находка - погребението на хан Кубрат 605 - 665 г."

Едвали има нужда от интерпретация на извършеното и от нашенци, не намерили за необходимо да впишат, че се касае за гроб на български хан.

Малко е вероятно русите да не съществуващи по реликвите, че се касае за гроба на Великия български

* Имената им: Фьодор Дегач - 12 год. и Карл Маджар - 14 годишен.

** Основана през 1859 год.

*** България е отбеляната в аналитите като държава с рѣдко за епохата определително име "Mega", съ значение голяма или Велика (от Mega).

хан, както още не е за върване, че възворените византийски църковници в Киев и Москва, подготвили не малко византологи, да не съществуващи Мното преди проф. Вернер монограмите от пръстените на "Кобратос Патриций". И ако не е нещо друго. Такова действие съставлява олицетворение на грубо незачитане на историческото минало на род и светотатство, равно на кощунство, каквото обикновено се върши от невежи, и хора напълно лишени от каквато и да било култура.

"Братята", от любов към нас българите, не сториха нищо през 1912 г., за да отбелят точно мястото на разкрития гроб. След много десетилетия група българи е трябвало отново да гадаат и търсят с метър, а може би и...на крачки, това светилище и поставят... "Знак"!

ЗА МЪЛЧАНИЕТО на русите, по този тъй свеж случай, редно е да запитаме: "Какво е истинското им отношение към България и нейното минало?"

Забележително е това отрицателно отношение още от 1715 година, когато за първи път съществуващи били поднесени от антиквария Никита Демидов в руския царски двор куп златни предмети, произходящи от осквернен с кражба значителен хански Курган*.

Редица чуждестранни и руски археолози от епохата на Сталин, пластихи с главите си смелостта да твърдят официално, че това съществуваща, изкуство и култура на българите от предисторическия им период!

Днес никой не се учудва от даненото от Екатерина име "Ермитаж"** за музейния комплекс, чиято дължина по р.Нева е почти цѣл километър. Километър сгради с около четиристотин зали, в които съществуващи подредени ТРИ МИЛИОНА експонати, свидетелствуващи за културата на народи от предхристиянската ера до нови дни.

По начало, Ермитажът е имал за Екатерина само значение на един

* Гробна могила или още хански гроб.

** Ермитаж - от фр. Ermitage - място за уединение.

"Скит" т.е. малък манастир, в който съзали подредени като начало антична колекция на брой 250 предмети, златни, стилизираны до съвършенство тотемни и др. животни от гробниците по Алтай и Енисей, подредени по-късно ведно с хиляди други, извлечени светотатствено от други райони на Централна Азия, Сибир, Кавказ и други разсеяни гробни могили на велики ханове, по пространството от Монголия до Дунава.

Цинизмът на Екатерина става пословичен ако към него прибавим и цитат от писмото ѝ до френски енциклипедист Грим:... "Само аз и миците адмирираме моите съкровища" ...*

Красивите стилизираны златни и сребърни предмети от "колекцията на Екатерина" възбудят силно царувашите. През XVIII в. бива издаден специален указ, обявяваш всички предмети разкривани в Империята за ... "Царска собственост"!

Юрналите се "ловци" на златни украсения, с прилагането на драстичните методи и мерки, причиниха непростимо зло. Те принудиха населението, смъртно уплашено, да претопява извадените от гробниците метални ценности, превръщайки ги в ... "самовари за чай"!

За съжаление, ние не знаем и от коя гробна могила произхождат изложените в Ермитажа римски монети**, който факт скрива безвъзвратно една възможност да се определи в какво отношение нашите предади, и колко, те съзали исторически въвръзка с Римската империя, за която знаем, че начева да кове и сече монети и ги пуша в обръщение през 335 г. пр. Хр.

Въпроса придобива изключителна историческа важност и от друга точка на зрение. Това съзали безспорно икономически контакти, от които, ако и в хипотечно интерпретиране, може да се предполага за един възможен интерес, възбудил хановете и към политическо раздвижване, т.е. начеване на организираното в

следващите векове Велико преселение.

Уредената временно специална изложба с част от предметите, намерени в гроба на хан-Ю Кубрат не можа в никой случай да задоволи българският интерес, както ни увещава Л. Добринова в своя статия*. Народът иска да ги има всички, защото те съзали негови реликви, той е тъхен собственик над които единствен има права.

ОФИЦИАЛНО изказаната историческа версия от комисарите на гостувалата в София изложба на Ермитажа - Ирина Засецкая и Ксения Каспарова, вероятно специалистки получили ерудиция в Сталиновата епоха, че: "... Съкровището на хан-Кубрат ... съставлява култура на хазари, славяни и т.н...", е толкова несъстоятелна и под всъкаква критика, че казаното довежда и до съмнения в рутинните познания и подготовката на авторките, съпроводили всичките 37 броя предмети от Перещепинската "находка"!

Българите не само че съзали петимни да се запознаят с "... малко известни страни на историята ни, свързани създалелят на старата Велика България...", както се пише газетарски. Той, народът ни се интересува от много истории, които съзали поднасяни в деформирана светлина, задължителни за школското им заучаване.

Еднакво обидна и осъдителна от народа ни е и сентенцията за нѣкакво "варварско" (!) погребение на хан-Ю Кубрат(!) изказано също официално в пресата от друг не по-малко авторитетен за българското минало историк, който в сладникави за комунистически уши уверения, все още стои упорито на своето, че "... (ние - б.а.) не сме напълно сигурни каква е била религията на българите от това време". Апелираме нѣкога да помогне на мастигия да научи, че името на Всевишния "Тангра", българите още от предисторическите времена - от страхопочитание към Него - не съзали Го произнася-

ли нито гласно нито писмено. Такава е била вѣрата и традицията. И още, че българите съзали може би първите на планетата монотеисти, не счели за необходимо да се кланят на идоли или преустроват пещери в светилища, с други думи - никога до IX в. сл. Хр. не е съществувало идолопоклонство*.

ДНЕС Е твърде съмнително историкът Ив. Венедиков и сам да си вѣрва на изказаното официално, че българите на юг от Дунава създавали държавата, "... от времето на смесването на славяните с българите ...", както още и твърдението: "... (си - б.а.) обясняваме защо българите приемат така лесно християнството - само с една царска заповед ..." (!!!). По същество християнството е абсолютно несъвместимо с българския характер и традиция. Христианизирането (покръстването) е станало чрез големи насилния и избиването на над 50 болярски рода по нареддане на княз Борис I.

НАРОДЪТ ни иска да научи истинското историческо минало, а не залъгалки и тенденциозни чужди интерпретации, отразявани до сега в литература и учебни помагала за внушаване едуктивно и насилиствено изучаване.

Ако по повод гробът на хан-Ю Кубрат наши историци подхвърляха, че в Южна Русия съществуват "... дълбоки корени на българска култура ... които водят на изток ...", едва ли при прокламираните "Перестройка", "Гласност" и други лайтмотиви на дня, русите нѣкога ще допуснат изследвания на български специалисти там.

Твърде голъмо число години е наслоявана фанатична завист и умраза, било светска или духовна, срещу значимостта, величината на българската култура и мощ на по-далечните и антични епохи.

Несправедливо е да обвиняваме целия руски народ в дейния насочен срещу българщината. На всички е ясно, че произходит идва от злост-

но настроения дворцов елит и силно надъханата с омраза към българите гръцко - ортодоксална дипломатическа камарила. Безогледно тя се продължи и след 1917 г. от червената большевишкa власт, ако и да избиха жестоко цѣлата царска семейства, а и църквите превърнаха в обори.

Отношението на безотечествените ни към историята.

ПО ИНСТРУКЦИИ от Кремъл про-дажното болnavо русофилство в България се изрази осезателно и от партията на червения софийски режим. "Накитиха" от 1944 г. насам всички градове, паркове, площади, та дори и планински върхове и хълмове, с руски емблеми, червени звезди, партизански обелиски, дълани от камък Альоши и тем-подобни, също сме от векове руска губерния, за да се харесат на величията от Моква.

И ВЪРХ на всък човешко безобразие е оскверняването на Рилската св. Обител. От манастира брутално изгониха монасите и извадиха мощите на покойният ни монарх-Обединител - Н. В. цар Борис III. Те наредиха на 24 Април 1946 г. да се изнесе ковчега с трупа му от манастира и заличиха всичка диря и знак, че нѣкога е бил там съхраняван. И най-голямото светотатство, осъдено безапелационно от всички и тълкувано като акт на допнапробен варваризъм, безсрание, комунистство и ниска култура, представлява динамитното взривяване и унищожаване на гроба и параклиса към него. Там покойният ни монарх бе повторно погребан от царската семейства в резиденцията "Враня" - София, малко преди отпътуването им в изгнание*.

Мнозинството от народа ни не намира за достатъчно "разтърчаването" на нѣкои журналисти и учредените в така наречения инициативен комитет и др. по издиранване тленните останки на покойният ни цар.

* Вж. Ermittage - Aurora, Kodansha, 1979, M. Григориева и колектив.

** Подредени в секция "Нумизматика", зални 351-397.

* Вж. статията "Хан Кубратови дни в Националния исторически музей" - в. ОФ от 15.09.1989, бр. 13260.

* Не е възможно исторически да се приема идолопоклонството на славяните за българско.

Ония от камарилата на бившия ЦК на комунистическата партия, както и м-во на Вътрешните работи, а вероятно и редица полуграмотни фанатици, знаят отлично не само какво е станало, а и къде се намират останките на трупа на Н. В. Цар Борис, но още и кои са извършителите на това кощунство.

Не е никак за адмирация и направеното от "експертната група" на доцента Д. Витанов - поставяне на временен кръст с беззначият на него надпис за вторият и "ПРЕДПЛАГАЕМ" гроб на покойния ни цар!

Това е нещо съвършено идентично с извършеното преди известно време над друго наше национално светилище - гробът на великия хан Ю Кубрат в Украйна.

НЕПРИЯЗНЕНОСТТА насочена спрещу българското е проявена по най-различен път и степен. От нашето неотдавнашно историческо място бе изразено незръло отношение и липса на почит към първия официално избран и признат български княз Александър I Батенберг, след освобождението ни от турско робство, изоставяйки гроба му да се губи, непосетен никој в израз на заслугите му към българската държава!

Князът бе държавен глава в ония най-сурови и критични за народа ни години, години на оттърване от всички остатъци от петъквоното робство. По негово време беше извършено Съединението на северна с южна България. Успешно завърши и войната, предизвикана от сръбския крал Милан (Ноември 1885 г.), както и редица с успех извършени дипломатически ходове в хаотичната атмосфера на Балканите.

Княз Александър I бе монарх почти осем години, през които се записаха значителни дати за българската история.

Не е новост за никого, че при-
нудителното му абдикиране от бъл-
гарския престол се дължи на рус-
ката намеса и познати пипала, дви-
жени от Москва.

Нешо слично бяха и отношенията (за да не ги повтаряме тук), нало-

женни от антибългарските елементи спрямо покойния цар Фердинанд, чийто гроб също е далеч от България.

БЕЗСРАМИЕТО на безотечествениците, ако и да им се пресече пътя през ноември 1989 г., днес все още тихомълком показват ошърбялата си физиономия, като чрез заплахи и хитри психични трикове или натиск из провинциалните райони на страната, си самовнушават възстановяването на 45 - годишното дерибействане над народа ни.

Забележително зачестилите в пресата повторения за "етика" и "морал", свързани с миналото на народа ни, едва ли има нужда да характеризираме или цитираме публикувани материали, по чийто подлинници същите, свързани с името на българския (в принудително изгнание) цар, сякаш в преустроища се България все още е червеният речим, та се срамуват, страхуват, или кой знае от какъв дявол се стесняват, да поставят пред името му законно принадлежащата му титла!

Н. В. Ц. Симеон II, все още е български символ и отражение на традициите ни от историческото място на многовековна България. Н. Величество е благородник от голяма международна величина, кръвно свързан с почти всички европейски бивши и настоящи глави на държави.

Ако и да е малка вероятността за реставрация на монархите на Балканите, това не би било изключено да стане.

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО на българските национални традиции съставлява една от най-зрълите помисли по освежаване на историческото място на българския народ. Поглеждайки с доверие към тях, можем да се надяваме, че българщината относно ще възтържествува и ще заеме своето място в световния ансамбъл от народи и се нареди наравно с ония, известни като най-напреднали.

1991 год.

НП-Здравец

* * * *

16

ФОРУМЪ

ЕМИГРАЦИЯТА И НИЕ

България се гърчи в отчаяни усилия да се изтърgne от стегалата на большевишкия октопод. Империята на злото не иска да пусне жертвата си. По предварително, добре обмислено сценарио страната ни е тласкана към последна пропаст, от която спасение не ще има. Европа наблюдава неравната борба спокойно и невъзмутимо и джака дъвка: "Все пак, да погледаме края на хилядия гладиатор".

Срещу червената стихия стои българският народ! Да, българският народ! Това не са "червените бабички", които за шепа капачки за буркани жертвуват непознатата им СВОБОДА. Това не са деморализираните текесезар-лентяи, които крадат с пълни шепи общото, за сметка на ония които превиват гръб по полетата на България и с мазолести, кървящи пръсти водят "хлъбашъ" от плодородната нѣкога и обезобразена днес българска земя. Това не са мошениците и велзевулите с дипломи и титли, които добре знаят, че и в истинска свободна България общественият ранг не ще се определя от доноса и подлостта. Това не са и младите, които побързаха да прекрачат отворените вече граници, въобразявайки си, че "отечеството може да се изнесе с подметките на емигранта".

Българският народ - това са оцелелите като по чудо - старата гвардия на българския национализъм, която единствено стои срещу настъпленето на большевизма, докато "свободомислъщите", "абстрактните хуманисти", интернационалистите от всъка пропа, флиртуваха с чудовището, въобразявайки си, че ще блаженствуват в лапите му.

Българският народ - това са политическите емигранти, които в дните на робството поеха пътя към свободата - с риск на живота си, с риск за всички беди, които можеха да докарат на близките си, избрали си жребия на бежанци вместо роби. А те и днес са готови да по-

мат "обратния път", за да се дадат в замка на живота си в отчаяната борба, която предстои.

Българският народ съ и всички хора, които запазиха човешката си чест и национално достойнство и предпочетеха почтеното, макар мизерно съществуване, пред благополучие в низостта.

Тоя народ не е виновен за своята зла участ. След три нещастни войни, след провала на усилията му за национално обединение и общо бѫдеще, свободният свѣт го предаде. Предаде го така, както предаде щъла източна Европа, за чиято свобода Божем започна Втората световна война: за да я избави от робията на нацизма.

И този "Свободен свѣт", който създаде Нюрнбергския трибунал, за да накаже виновниците за световното бедствие, та никога вече човечеството не преживява тоя ужас, днес гледа спокойно и безучастно разкриването на масови гробници, в които лежат безброй невинни хора, с които е осияна щълата източноевропейска земя, гледа и джака дъвка: "Как пък, това е било отдавна..."

А международният трибунал постанови, че "давност за престъпления срещу човечността не тече".

Нашата емиграция е разединена. С болка узнаваме това.

Нашият народ е разединен и обезличен. С болка узнава това политическата ни емиграция.

Но има нещо, в което всички сме единни: волята да се избавим от лапите на червения октопод. Волята да се борим до последно издижение, за да си възвърнем отнетата свобода.

Задружно, братя! Слънцето на свободата ще стигне за всички ни. Когато то ни огрее, ще мерим различията и достойнствата си.

НАПРЕД!

София, май 1991

Дянко Марков

УНИЖЕНИЯТА НА БЪЛГАРИЯ

Както човек се ражда по каприз на случая в богатство или нищета, така той не може да избира и народа, в чиито недра се е появил.

Поколението, към което принадлежи, осъзна от ранното си юношество, че България не беше от галениците на съдбата. От столетия нашите предци плашиха изключително висока цена за това, че хан Аспарух беше изbral толкова хубава земя, на такъв световит кръстопът на историята. Въпреки че Цариградската конференция на Великите сили през 1876 г. беше очертала границите на земите, където преобладаваше българското население, в пределите на българската държава се оказаха само половината

с.г. Междувременно България отклони италианското предложение за общо нападение на Гърция. Едва когато 300-хиляндия германска армия бе готова да пресече Дунава, България подписа пакта - четири месеца след срока даден от Рибентроп. Едно от нашите условия за влизане в пакта беше да няма българско военно участие!

II ПАРАЛЕЛ От началото на войната срещу СССР Румъния активно участвува въ воен-ните действия на германска страна. Жерт-вите наброиха нѣсколко стотин хиляди. Бъл-гария нито влезе въ войната, нито скъса дипломатическите отношения с Русия.

III ПАРАЛЕЛ Много румънски селища бъха прегазени от разрушителния валик на войната, докато българска територия НЕ СТАНА ТЕАТЪР НА ВОЕННИ ДЕЙСТВИЯ.

IV ПАРАЛЕЛ Румъния приключи войната съзагуби на територии : Буковина, Бесарабия и Южна Добруджа. България запази в следвоенните си предели Южна Добруджа, придобита с договор - Крайова (1940 г.).

УПАРАЛЕЛ - ВЪЗМЕЗДИЕТО За присъдениятето към Германия, за стотиците хиляди жертви спрещу СССР, за разрушенията и разгубата на територии, РУМЪНСКИЯ НАРОДЕН СЪД осъди на смърт 15-20 души. В България - въпреки военниото и неучастие, въпреки неохотното ѝ влизане в тристраниния пакт, въпреки малкия брой дадени жертви (предимно от бомбардировките на София), въпреки запазването на Южна Добруджа, БЪЛГАРСКИТЕ НАРОДНИ СЪДИЛИЩА официално осъдиха на смърт 2,370 души, като освентъх, неофициално, като жертви на престъпен произвол "безследно изчезнаха" след 9 септ. 1944 г. около 20 - 30 хиляди души.

Напомнянето на тези не всекиму известни факти за крещящата разлика в поведението на Румния и България през Втората световна война и несъразмерната жестокост след това на т.н. "народни съдии-лица" и "безотговорни отмъстители" тръбва да послужи за обяснение по чия вина унижена и интелектуално обезкървена България получи пред света етикета "най-верен сателит на СССР".

Саранчи - София

ОБЕДИНЕНА ЕВРОПА и БЪЛГАРИЯ

СТРАТЕГИЯ ЗА СВОБОДНИЯ ПАЗАР

БЪЛГАРИЯ, стопански опронастена, може в кратко време да се изправи. На първо място това зависи от окончателното ѝ политическо преустройство. С разрухата на "реалния социализъм" се премахна погрешната политика на ПЛАННОТО СТОПАНСТВО. Тази система, наложена безогледно от комунистическия режим по подобие на съветската, в продължение на няколко десетилетия превърна земеделието в стерилен и непродуктивен а промишлеността в остатъла и технически изостанала...

Свободният световен пазар, към който се стреми България да участвува, е все още само едно пожелание, към което твърде административно и неуспешно е обоснован прословутия "Указ 56" за стопанска дейност от януари 1989 г., последван непрекъснато от изменения и допълнения. В действителност този указ е препятствие за едно ефикасно включване на страната ни в световния свободен пазар.

Докато политическото и стопанско положение, като резултат на събитията в Персийския залив, бъха до известна степен потулини, редица водещи лица на Европейската Общност продължиха да провеждат анализи за начините за включване на всички държави на Европа в нейния обсег.

България не е била никога изключвана от участие в свободния пазар. За съжаление недоимъка от стоково производство в страната се усеща все по-остро: редица освободени цени в бозочливо завишаване означават една опропастяваща инфляция, от която цялата стопанска стратегия на страната върви към неизбежен фалит.

Не би било за учудване ако точно това преследват екс-режимните червено-партийни отрепки, очаквайки сълна проява на икономическа разруха и масово негодуване от

настъпилия политически и стопански обрат! Все още се среща из провинцията у нас политическа незрялост, поради неспирната заплаха от страна на умоболни фанатици от бившия режим.

Да не забравяме обаче, че българинът е много търпелив и до известни граници се примирява с кризите, но когато разбере че бива спекулативно мамен, нищо не е в състояние да го спре да се разправи строго с виновниците.

ЗНАМЕНАТЕЛНАТА 1993 год. е много близка по време, и ако всички тия от юго-източна Европа, които с нетърпение очакват премахването на гранични бариери не тръбва да водят по илюзорни представи, че това ще бъде и в държавите, където все още върлува и се състои заплаха сънката на екс-червения партиен сърп.

Твърде досадна е помисълта за оставане вън от едно цивилно общество, благоденствуващо в резултат на своето стопанство, защитено чрез стимулиране на развитие на конкурентноспособността за качество и разумна ценова политика.

Не е само България, която изживява голъма стопанска криза. Това още повече задължава не само Великото Народно Събрание в София да проявява вещина от най-високо ниво и разбиране.

Ако към нова дата българското експортно стоково производство се движи в величина на 7,177 милиона долара годишно означава, че производителният потенциал на България може да се увеличи стократно.

Не за първи път българският народ е подложен на тежко изпитание. С енергията, с каквато потенциално се заемал преди един век, ще съумее и сега да се справи не само с кризата, но и с ония, които изкуствено я удължават.

am

НП-Здравец

ГЕНОЦИД - КРАЯТ НА ДВА НАРОДА

ПОСЛЕДНАТА ТАЙНА, Николас Бетел
Предаването на руски бежанци от за-
падните съюзници на съветските влас-
ти през 1944 до 1947 година.

Към края на Втората световна война попадат 2 милиона съветски поданици - бежанци, военнопленници и доброволци в немски униформи - в ръцете на побеждаващите западни съюзни военни части. Само малка част от транслокираните съгласни да се върнат доброволно в Съветския Съюз. Останалите стават обект на принудително депатриране съгласно едно от споразуменията в Ялта през февруари 1945 година.

Александър Солженицин нарече насилиственото връщане на тези милиони "последната тайна на Втората световна война". Булото над задължителното задържане в тайна на това споразумение, с което Западните съюзници се съгласяваха да върнат бежанците вече попаднали във военния им обсег, се разкъса близо три десетилетия след подписането му.

В 1972 година документите бъха обявени за достъпни.

Николас Бетел е първият историк, който хвърля светлина върху тези драматични, изпълнени с човешка трагика, развития през годините 1944 / 1947. Той описва сърдцепраздирателните нечовешки изпитания на самите засегнати; потресающите сцени придвижаващи насилственния обратен транспорт. Авторът е разговарял със стотици участници в тази трагедия: политици, участвали при уговоряне на тайния протокол; дипломати и чиновници, документирали подробности по протичането на транспорта; войници и

Трудът е обемист. Една подробна рецензия би надхвърлила нашите рамки; ще се задоволим съ цитирани на и нъколко характерни пасажи в превод, които очерчават нагледно цинизма на политическите мъже на великите сили - същевременно и беспомощността и жертвата на засегнатите съмрто "разнородни обекти":

*** За Англия и САЩ стана вече навик

THE LAST SECRET

Forcible Repatriation to Russia 1944-1947
Nicolas Bethell, 1974
Forward by Hugh Trevor-Roper

генерали, които по-дълг създали
принудени да предадат на мъчение
тези, които създавали от тях по-
мощ и защита. Говорил е също така
и с останалите още живи беззащитни
тогава жертви, чийто глас се чува
за първи път.

Жертвите съм милион и разнородни - представители на всички народи на съветската империя; компактна маса обаче, представляват казаците. Тази трагедия е фактическият край на цъл един народ - казаците!

Само с коварство, измама и насилие срещу съпротивата на предадилите се на англичаните в пълно бойно снаряжение казаци, успяват процедираните британски части да отделят офицерите от долните чинове, да им отнемат оръжието и ги натоварят на вагони, за да ги предадат на чакащите зад реката Драва съветски власти. Скалите около моста стават лобно място на мозници от немащниците.

Единствено гробовете на самоубилите се при предаването на военно-пленниците (в униформи на германската войска) на съветските власти през 1945 година пред градец Лиенц в Австрия - тогавашна демаркационна линия - съдн днес неми свидетели на този край.

Симптоматично е, че и днес още, от мнозина не може да се схване, че тогава, понъкога смъртта бе за предпочитане пред большевишката терапия.

да се или омаловажават, или напълно игнорират "неприятни черти" ("...-бр.) на Съветския Съюз - неговата несправедливост и масовото подтиснчество. Дискусия след откриването на масовото клане в Катин през 1943 г. показва, че при всички спорни (! - бр.) положения, западните съюзници заемат винаги страната на Съв. Съюз. ...

*** Телеграма от 17 февр. 1945 г. на Чър-

чил до Сталин "Аз се моля (на Бога - б.р.) да Ви даде да водите още дълго съдбините на Вашия народ, който, под Ваше водачество днес показва цълото си величие."

*** При споразумението в Ялта е взето решение и за връщането на руснаци - военно-пленници (в германски униформи - б.р.) попаднали в английски ръце. При оповестяване на резултатите от конференцията, на въпроса дали да се оповести и текста на протокола за този случай, Томас Бримелоу, от отдела за СССР на английското министерство на външните дела, отговаря на 19 февр.: "В никакъв случай! Това споразумение трябва да остане тайна!"....

*** Според спогодбата в Ялта, англичаните създали задължени да върнат само новите емигранти - казаци, поданици на СССР. В тази категория от всички офицери е спадал само Доманов. Краснов и Бутлеров не са били също поданици. В същност обаче, от командването на ген. Китъл (Keightley) била издадена заповед за репатриране на цели народностни групи: казаците под команда на ген. Доманов, XV казашки кавалерийски корпус под ген. Панвиц, частите под ген. Андрей Шкуро и кавказците под ген. Клич Гирей. Всички принадлежащи към тези части тръбва да се считат за съветски поданици "без изключение, освен при настоятелен протест." С други думи, те се считат за виновни (предателство; в англ. законодателство обвиненията се счита за невинен, докато се докаже вина - б.р.). Тем предстои сигурна категория само за това, че не знаят че тръбва да подчертаят лично, не са съветски поданици.

*** Майор граф цу Елц (парламентър на герм. командване по предаване на казацкие доброволци - б.р.) се представя на англий-ския командант с официално писмо:

"... за да постави съдбата на остатъците на два народа въ Ваши и с това и в ръцете на западните сили.

В продължение на 27 години казаци и калмуци се съпротивляваха в землищата си между Каспийско и Черно море срещу большевизма, за да запазят свободата си, в резултат на което, грамадната част от тях изгинаха като заточеници в северните земи на Съв. Съюз. Остатъците на тези народи, с деца и жени, напуснаха 1942/43 год. с немските части родината си, и годините от тях да носят оръжие се намираят в редовете на командвания от нас корпус. Жени и неспособни мъже съдеставани в Германия и горна Италия. Едно капитулиране на во-

гите Сталински закони, след бързия съдебни процеси попаднаха с 10-годинни присъди в "изправителни лагери". Още по-покъртилена е съдбата на останалите няколко милиона човека, които без каквото и да било съдебно следствие бъха отправени в така наречените "лагери за филтриране". Тия се отличават от работните лагери само по това, че лагеристите имат право да се обръщат към надзирателите си с "товарищ" – това е обаче и единствената разлика. Издирването на "колабораторите" между невинните продължава толкова дълго, че съдбата им бе теже студ, глад и изтомителна работа – смъртността между тях бе еднаква с тази в трудовите лагери.

оръжените части пред съветските войски ще има ужасяващи последици, тъй като съветското правителство се е заканило нѣколко-кратно да унищожи окончателно тѣзи два народа.

Германският народ загуби тая война и носи съдбата на победените. Казаците и калмуките съзънци по оръжие на германците, и то изключително в борбата срещу болншевизма. Те се бият само срещу един държавен режим, който считат за непоносим, а не по нѣкоя друга причина. Само пред вид на това положение, очаквайки неизбежното, отправихме нѣколко тѣхни офицери да влѣзат въ връзка съ съюзнически части, за да подбудят интерес пред западните сили към съдбата на остатъците на тези малки народи, ... само за свобода."

И . . един пикантен епизод:

*** ... с абсолютна сигурност се е очаквало, че ще има самоубийства. Британската главна квартира в Рим получава на 26 март 1947 г. обезпокояващо съобщение. Очаква се, че "всичко необходимо" ще бъде предприето, предадените пленници да пристигнат "здрави и читави" в съветския обсег, но с счита се абсолютно необходимо да бъдат подгответи съветските власти да приемат и труповете на самоубили се през време на транспорта, и да удостоверяват поименно приемането им. На 31 март полковник Павел Яковлев, съв. офицер за връзка в Рим потвърждава съгласието на съв. служби да приемат и отчитат трупове.

*** Малцина съд днес (1974 г.) тия, които биха отрекли, че споразумението (в Ялта - б.р.) обрече несправедливо, и тежко наказа тези от върнатите, които никога не са имали нѣкаква връзка с национал-социалистите. Съществуват доказателства, че много от тези нещастници, без вина даже и пред строгите Сталинови закони, след бързя съдебни процеси попаднаха с 10-годишни присъди в "изправителни лагери". Още по-покърттелна е съдбата на останалите нѣколко милиона человека, които без каквото и да било съдебно следствие бѣха отправени в така наречените "лагери за филтриране". Тия се отличават от работните лагери само по това, че лагеристите имат право да се обръщат към надзирателите си с "товарищ" - това е обаче и единствената разлика. Издирането на "колабораторите" между невинните продължава толкова дълго, че съдбата им бе теже студ, глад и изтощителна работа - смъртността между тѣх бе еднаква с тази в труповите лагери.

* * * *

Никога не ще забравимъ!

БРАТЯ,

Обръщам се към Вас така, замото смѣтам това обръщение за най-достойно. Напоследък ми попаднаха два броя от списание "БОРБА", за което бѣх само слушал да говорят. Безкрайно съм благодарен за удоволствието, което ми доставихте чрез тѣх.

Виждам, че има българи, които да мислят за нас, които сме жертви в един, или друг смисъл, на комунизма. Благодаря Ви за всичко, което правите, за нас - потомците на загиналите в комунистическите лагери и затвори, но преди всичко за увековечаване на паметта на самите жертви - истинските.

Приложено към настоящето изпращам сведение за избитите без съд и присъда от бившата Трънска околия. Считайте приложените данни за достоверни. В тѣх ще видите също така имената на истинските убийци - нека бъдат предадени на честно проклятие.

Но освен извергнати, те тръбва да бъдат предадени на съд. В настоящия момент се правят опити този вид престъпления - избиране на невинни хора без съд и присъда - да бъдат класифицирани като обикновени убийства и следователно покрити с давност от 20 години. С други думи, никакво наказание за убийците. Ние съмѣтаме, че тези убийства, по своя масшаб, организация и жестокост, създават престъпления спрещу човечеството, за които дори по комунистически наказателен кодекс - НѣМА ДАВНОСТ. Ние Ви умоляваме да направите всичко възможно за оказване действен натиск върху българското правосъдие по въпроса за квалификацията на тези престъпления, мобилизирайки световното обществено мнение, международни организации и всички честни хора, които могат да помогнат.

Главната прокуратура на Република България възлага на министерството на вътрешните работи издирането на убитите и убийците. Какъв абсурд - типичен пример за комунистическа демагогия. Убийците да издират убийците. Това е опит да се приключи завинаги с един досега висящ въпрос, уж разгледан и разрешен от "безпартийна" прокуратура и "деполитизирано" ВМР. Какъв цинизъм! Документи за избитите без съд и присъда комунистите не са оставили никъде. Затова ние, потомците на жертвите, макар че от нас никой не иска съдействие, ние ще изпращаме от всички краища на страната данни за убитите и убийците до главната прокуратура. Вече имаме създаден съюз наречен "ИСТИНА", чиято задача е издиране, установяване на всички злодействия на комунизма. Наш председател е достопочтенния и уважаван д-р Георги Марков. Ние ще се борим съвсички възможни легални средства, за да може да възвържествува истината. Ние не искаме отмъщение и разправа - искаме правосъдие и справедливост. Помогнете ни, братя. Хилядите жертви очакват мир за душите си.

Изпращам това писмо с помощта на чужденици, за да бъда сигурен, че то ще достигне до Вас. Комунистите си отидаха завинаги, но тѣхната номенклатура по места все още е силна.

Може да използвате това мое писмо както пожелаете, също и приложените данни, името и адреса ми.

Приемете моето искрено уважение и благодарност.

БОГ ДА ПАЗИ БЪЛГАРИЯ!

1606 София
ул. Тунджа 5
тел.: 51 39 82 Петър Борисов Васев

* * *

ПОДРАСТВАЩИТЕ - ПЪРВА ГРИЖА НА КОМУНИСТИТЕ

Комунистическото правителство полага големи грижи за подрастващите. За родилките и новородените са осигурени слънчеви болници, от които след нѣколко дни щастливата майка и новороденото са вече изписани. В повечето случаи бебенцето е съзряло от стафилококова инфекция. Но, благодарение на могъщия ни завод за антибиотици, веднага се започва "лудо" лечение със същите. Предимно гентамицин, който освен че излекува бебенцето, оказва негативно влияние върху бързочетата и слуховото му апаратче. Ама то нали е малко, ще му мине като на кученце.

В зависимост в кой район на цъфтящата, а вече и връзваща, Родина се е родило, то има рѣдкото щастие да поема юнашки дози тежки или цветни метали, хлорни съединения, йонизиращи лъчения, дим съзложен състав и изобщо каквото му душа иска. За това се грижат най-високите комини на Балкански полуостров.

В зависимост от това кога се е родило, много преди, малко преди, по време или след като комунистическите министри са разбрали за катастрофата в Чернобил от пресата, и по комунистически нивото на радиацията стана държавна тайна, то е поело различни дози радиоактивно облучване в бакшиш. Но грижата е налице - нѣма паника.

Ако евентуално е имало късмет да се роди в нѣкое екологически "по-чисто" кътче, то ще ги получи чрез малките бурканчета с вкусна, специално за него пригответа детска храна от завода в Асеновград. На тази възраст комунистическата партия все още не е започнала да полага особено големи грижи за неговото възпитание.

Когато поотрасне започват да водят по поредните завоевания на трудещите се - детските заведения. Не че там възпитателките са лоши или не си вършат работата, но просто те не могат да бъдат матери на толкова много малки девчица - нашето светло бъдеще. И започват

едни непрестанни грипове, бронхиti, вируси и невируси. Но пак благодарение на могъщите заводи, те погълват огромни дози ампелини и какви ли не-ени и -ини. По безплатни рецептични това превъплъщение на грижите на партията "ни" в дела. Те безплатните рецептични, наистина са "... материјална помош ..." за младите семейства, но на практика оказват отрицателен ефект върху здравето на детенцето. Това се дължи според мен на три основни фактора:

Първо. Медицинските работници "гонят план" по заболеваемостта и за да им е "сигурна работата" предписват силни антибиотици.

Второ. Майките не са запознати с всички последици от почти непрекъснатата употреба на антибиотици.

Трето. То е следствие на психологията на българина. Нещо което е "безплатно", то тръбва да се получи, а има ли го, защо пък да не се даде на детенцето за да оздравее?

Когато поотрасне още повече, започва най-истинската грижа - грижата за неговото комунистическо възпитание. Чавдарче, пионерче, комсомолец, все организации в които ще не ще членуваш. В учебника по математика за първи клас се учи да съмста като брои горди партизани. Един партизанин, двама партизани ... множество от партизани. Нѣколко години след партизаните, постъпва в най-истинската школа за комунистическо възпитание - димитровски комсомол - бойния резерв на комунистическата партия. Там полагат големи усилия за неговото възпитание в демагогия, славословие, клакорство и други необходими за бъдещото му развитие качества. А иначе най-високите комини си пушат, те го чакат.

Освен идеино възпитание, в тази възраст започват да формират и отношението към труда. За целта се организират средношкольски бригади. Там подрастващите за първи

път се сблъскват с цѣлата дивотия на селското ни "стопанство", тъй като в повечето случаи те сѫ там. И при най-доброто им желание да свършат работата която им е дадена, те нѣмат възможност. Наблюдават как селските стопани работят и как не работят и как не могат или не искат да им създадат най-елементарна организация на труда, за която пък непрекъснато слушат. Така постепенно трудовият им ентузиазъм замира и те правят първите си крачки въ всенародното движение "Трѣба да правим нещо, за да не те гледат, че стоим". Тези първи стъпки ще им бъдат много полезни в по-нататъшния им трудов път.

Когато поотрасне още повече научава, че партията - ръководна сила на прогреса, възползвайки се от психическата нагласа на тази възрастова група, която не се замисля сериозно за последиците върху здравето си след 20-30 години, е измислила за мъжките индивиди как да избегнат това страшно нещо - родната казарма. Начинът е - "Указ №4". Същността му се състои в следното: донарникът сключва договор с предприятието да работи 5 години в него. Преминава 45-дневно военно обучение, полага военна клетва и започва работа в предприятието. След изтичане на срока се освобождава от военна служба. До изтичане на срока на договора при сигнал от предприятието, т.е. от прекия му началник, младежът заминава в казармата, а времето което е работил не му се приравнява за отслужено.

За българската действителност, този указ е една от най-ярките изяви на гржата на комунистическата партия за подрастващите. Неукрепнали още физически, 18-годишни момчета започват работа в "най-благоприятни за тѣхното развитие отрасли на промишлеността. Например: МК "Кремиковци", " заводите" в Радомир, "Редки метали" и още много други. Всички знаят, но не знаят точно колко и какви отрови поемат. И тук секретността си казва думата. Всички анализе, правени

и не правени, сѫ ОП (особено поврителни) за хората работещи в тази среда. Дори инженерния персонал нѣма достъп до тези материали.

Човек свика с всичко постепенно, а колкото е по-млад, толкова по-лесно възприема промените и свика с тях. Виждал съм ги тези млади момчета, почти деца, които работят на най-мръсните и нико платени работни места, в най-мръсните ни предприятия. При разговорите си с тѣх, винаги съм им давал един и същ въпрос - Защо не се мањеш от тук? Те сѫ още много млади, нѣмат поколение, а средата в която сѫ по 7-8 часа на ден, имат конкретно в предвид тези от тѣх, които работят в урановата промишленост, оказва силно въздействие върху организмите им. Какво ще бъде тѣхното поколение? Това е въпрос, който не интересува комунистите в момента. Важното е - днес комините да пушат.

След нѣколко месеца или години, момчетата вече нѣмат път назад, тъй като мисълта, че могат да попаднат в казармата за тѣх е страшна, а и времето през което сѫ работили става за тѣх изгубено. Те вече така сѫ деформирани, че предпочитат пет години да бъдат троевени, вместо две да живеят в нѣкая гора, например. Не е все едно дали ще бъдем в епицентъра или на 200 километра от него.

От друга страна, в тѣх се изгражда стереотип на мислене на хора, които сѫ временно там, които вършат работата си така, съкак утре те нѣма да сѫ там, а това сѫ първите им 5 години. В последствие трудно биха се променили.

Човек си има магаре и се грижи за него, тъй като знае, че колкото повече грижи полага, толкова повече магарето ще му работи. Но тук явно не става дума за магарета, а за човеки и не е важно след години тези хора дали ще сѫ здрави, важното е комините, най-високите комини да пушат.

1991 г.

Веселин Иванов

* * * * *

ПРЕД СЪДБОНОСНИ ДНИ...

ДА СИ ПОМОГНЕМ САМИ, за да ни помогне и Бог!

САМО НИЕ САМИ МОЖЕМ ДА СЕ ОТЪРВЕМ ДНЕС ОТ ТЕЗИ, КОИТО ПРЕДИ БЛИZO ПОЛОВИН ВЕК НИ БѢХА НАТРАПЕНИ ОТ ЗАВОЕВАТЕЛИТЕ - ПОБЕДИТЕЛИ КАТО ТѢХНИ САТРАПИ. ИЗОСТАВЕНИ И БЕЗ ВЪНШНА ПОМОЩ, ТЕ ЕДВА ПОДДЪРЖАТ РАВНОВЕСИЕ ПОД КУПОЛАТА НА ЦИРКА: ОЧАКВАТ ПОСЛЕДЕН ТЛАСЪК:

ТОЙ ЩЕ ДОЙДЕ - С

БОРБА - Вън комунистите от народното събрание! Да отстраним комунистическата мафия от държавното кормило. Тѣзи, които опростиха стопанството ни и държавата - не могат да стоят начело!

ЖЕРТВИ - Да възвърнем достойнството си като народ - с готовност за труд в полза на националната общност; за морална обнова и преклонност пред Всевишния - да се отърсим от духовното наследство на марксисткия доктринизъм.

ДЕЛА - Да се хвърлим с настървение върху заниманията си; да творим материални и духовни блага. Да покажем, че не очакваме възход от просия. От тресавището в което ни потопиха комунистите е невъзможно де се изтеглим без собствени усилия!

.. ВЪН КОМУНИСТИТЕ ОТ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

БОРБА

От национална (а не класова) гледна точка: -

Пред вид на това, че от една страна огромното множество на читателите на "БОРБА" сѫ в България и от друга че большинството от тѣх днес владеят само наложението от комунистическата тирания - осакатяващ изговора на родния ни език правопис - нашето списание го използува с нѣколко изключения. 1) "б" - "е двойно" употребяваме в тези думи изброяни от проф. Беню Цонев - необходимо за опазване на правилния им изговор. В тѣх на запад изговорът е "е", а на изток "я" (бел/бял, хлеб/хляб). 2) вмѣсто "са" - ние пишем: "сѫ" (изговор като "ъ" в срѣдата на думите). 3) вмѣсто "ѣгъ" - ние пишем "ѣгъ". Справка: Проф. Беню Цоневъ, "История на Български Езикъ" - том втори, 1934, Университетска Библиотека "Св. Климентъ Охридски", №134; стр. 405, 406.

BORBA

BORBA

Издание на Централния Управителен Съвет на
БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ

BORBA

P.O. Box 46250
Chicago, IL60646
САЩ

BORBA

Zeppelinstr. 67
8000 München 80
Германия

* * *